

ZARZĄDZENIE

Dnia 19 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **S. J.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.

na skutek sygnalizacji skazanego w trybie art. 9 § 2 k.p.k.

o wznowienie z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 16 października 2024 r., sygn. akt II AKa 67/23

na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

zarządził

stwierdzić brak postaw do wznowienia postępowania z urzędu.

UZASADNIENIE

S.J. został skazany wskazanym wyżej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z 30 grudnia 2022 r., sygn. akt IV K 218/22, za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in., na łączną karę 9 lat pobawienia wolności.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 19 marca 2025 r., sygn. akt II KK 29/25, kasację obrońcy tego skazanego, oddalił jako oczywiście bezzasadną (k. 1605).

S. J. pismem z dnia 13 sierpnia 2025 r. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą wznowienia postępowania w jego sprawie, gdyż jak twierdził, orzeczenie

wydane przez Sąd I instancji dotknięte zostało bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Sędzia Sądu Okręgowego - X.Y., została bowiem powołana na stanowisko sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na mocy ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), co zdaniem skazanego powoduje, iż sąd z jej udziałem był nienależycie obsadzony.

Należy stwierdzić, że wbrew sygnalizacji skazanego, wznowienie postępowania w sprawie Sądu Apelacyjnego w Lublinie o sygn. akt II AKa 67/23 (Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie o sygn. akt IV K 218/22), z powodu przywołanej okoliczności nie jest możliwe.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k., wznowia się postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem, przy czym do wznowienia z urzędu może dojść jedynie z powodów określonych w art. 439 § 1 k.p.k. z tym jednak zastrzeżeniem, że z powodów wymienionych w pkt. 9-11 k.p.k. jest to możliwe wyłącznie na korzyść skazanego. Przywołana w sygnalizacji przez skazanego przesłanka z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. stanowiłaby zatem wystarczającą postawę do wznowienia, gdyby rzeczywiście doszło do uchybienia mającego postać nienależytej obsady sądu, o czym jednak w tej sprawie nie może być mowy.

S. J. powołując się na bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., zakwestionował tryb nominacyjny sędzi X.Y. do Sądu Okręgowego w Lublinie, która została na ten urząd powołana na mocy uchwały Prezydenta RP nr [...] z [...] 2019 r. (M.P. 2019 poz. [...]), na podstawie rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na mocy ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), co nie powoduje samo przez się, że skład sądu z jej udziałem był nienależycie obsadzony.

W świetle przepisów Konstytucji RP oraz spójności obowiązujących rozwiązań prawnych, nie ma bowiem podstaw do twierdzenia, że orzekanie przez jakiegokolwiek sędziego powołanego na podstawie przepisów ustawy zasadniczej prowadzi *eo ipso* do uchybienia w postaci nienależytej obsady sądu, z powodu samego tylko faktu powołania na urząd w określonym trybie. Tego rodzaju wywody mają charakter logicznej antynomii i w realiach ustrojowo procesowych prowadzą

ad absurdum a zarazem do wniosku o nieracjonalności ustawodawcy, którego rozwiązania prawne w zakresie ustroju sądownictwa, w szczególności trybu powoływania sędziów, prowadzą zarazem do sytuacji, że sędziowie tacy nie posiadają kompetencji do obsadzenia sądu w sposób prawidłowy z punktu widzenia procesowego. Nienależyta obsada sądu, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., może być zatem sensownie łączona jedynie z wadliwością ukształtowania składu w sensie ilościowym, względnie z ukształtowaniem składu przez sędziów, którzy nie mieli ustrojowych kompetencji do rozpoznawania określonych kategorii spraw. Takie też było utrwalone przez lata orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie (zob. np. uchwałę SN z 24 maja 1995 r., I KZP 15/95, wyrok SN z 24 sierpnia 2011 r., III KK 213/11).

Sędzia X.Y. została powołana na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym aktem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, po przeprowadzeniu postępowania konkursowego przed Krajową Radą Sądownictwa, a zatem zgodnie z obowiązującymi przepisami. Przepisy te nie zostały nigdy zakwestionowane w drodze środków prawnych, które zgodnie z postanowieniami art. 188, 191, 193 Konstytucji temu celowi służą.

Z tego względu nie ma podstaw do uznania, by sam fakt powołania na urząd sędziego mógł jednocześnie prowadzić do konkluzji o tym, że powołanie to wywołuje negatywne skutki w zakresie możliwości sprawowania przez sędziego wymiaru sprawiedliwości, a więc by sąd przez sędziego był obsadzony w sposób nienależyty w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W tym stanie rzeczy nie było podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

[J.J.]

[a.ł.]

